USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.,** zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem, se sídlem Charvátova 11, Praha 1, proti žalovanému: **Městský soud v Praze,** se sídlem Spálená 6/2, Praha 2, ve věci návrhu Městského soudu v Praze na delegaci ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 6 A 240/2010,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 240/2010 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Dne 13. 5 2010 požádal žalobce v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žalovaného o poskytnutí dvou v žádosti specifikovaných rozsudků. Žalovaný přípisem žalobce informoval, že jeden z rozsudků byl zrušen Vrchním soudem v Praze a přestal tak existovat. V této části byla žalobcova žádost o informace žalovaným odmítnuta. Ohledně druhého z požadovaných rozsudků žalovaný neposkytl žalobci žádné informace.

Žalobce podal u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu, jíž se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného při vydání rozhodnutí o žádosti o informace. Městský soud přípisem ze dne 21. 1. 2011 účastníkům řízení sdělil, že s ohledem na skutečnost, že je jako žalovaný označen Městský soud v Praze, lze pochybovat o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů Městského soudu v Praze, a že tedy věc předkládá Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem, aby ji tento podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), přikázal jinému krajskému soudu. Dále městský soud účastníky poučil o právu vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána. Žalovaný ani žalobce se k výzvě nevyjádřili.

Městský soud následně předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu. Žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s průtahy u Městského soudu v Praze s tím, že Nejvyšší správní soud má rozhodnout o delegaci věci Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud shledal tento návrh důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

Nejvyšší správní soud však k tomuto ustanovení již judikoval, že nelze a priori dovozovat, že je-li žalovaným krajský soud (zde Městský soud v Praze), jsou podjatí všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu (srov. usnesení ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12). V jiném svém rozhodnutí pak dospěl k závěru, že základním procesním předpokladem pro případné přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je, že bylo zákonem předpokládaným způsobem (§ 8 odst. 3 a 5 s. ř. s.) najisto postaveno, že jsou soudci správního úseku městského soudu z projednávání předmětné věci vyloučeni v rozsahu znemožňujícím sestavit senát, který by věc projednal a rozhodl (usnesení ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009 - 32). K postupu podle § 8 odst. 3 či 5 s. ř. s. však v nyní posuzované věci nedošlo a Nejvyšší správní soud tedy nemůže přistoupit k aplikaci § 9 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nicméně zabýval tím, zda nejsou v posuzované věci naplněny podmínky pro delegaci vhodnou, tedy pro postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s., z něhož vyplývá, že Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

Pokud jde o dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu v tomto ohledu, Nejvyšší správní soud například již dříve nevyhověl návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu v situaci, kdy o žalobě na ochranu proti nečinnosti proti jednomu úseku soudu rozhodoval druhý úsek soudu (srov. citované usnesení č. j. Nad 35/2006 - 12). V tom případě Nejvyšší správní soud dovodil, že příslušné dva úseky spolu nejsou v žádném vztahu nadřízenosti či podřízenosti a do svojí činnosti nemohou navzájem zasahovat. Jinak se však k návrhu na přikázání věci jinému soudu Nejvyšší správní soud postavil například v případě, kdy měl městský soud posuzovat žalobu na ochranu proti nečinnosti téhož soudu (resp. jeho předsedy). Zde Nejvyšší správní soud přistoupil k přikázání věci jinému krajskému soudu (srov. usnesení ze dne 9. 9. 2010, č. j. Nad 43/2010 - 18).

V nyní posuzovaném případě podal žalobce žalobu proti postupu Městského soudu v Praze při poskytování informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Tuto žalobu by měl posuzovat některý ze specializovaných senátů tohoto soudu. Nejvyšší správní soud má za to, že v takovém případě se přikázání věci jinému soudu jeví jako vhodné, a to i z toho důvodu, že s delegací souhlasí jak Městský soud v Praze, neboť za tímto účelem předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k postupu podle § 9 s. ř. s., tak žalobce, který v průběhu řízení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu urgoval. Nejedná se přitom o některou ze situací, v nichž Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu nevyhověl.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přikazuje v záhlaví označenou věc k projednání Krajskému soudu v Praze.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu